

KATEE ROBERT

*Bloed
op de
golven*

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor fans van Pirates of the Caribbean die graag meer
vrouwelijke personages zouden zien, en die vrouwelijke
personages graag hadden zien zoenen.*

Lizzie

In bijna tweehonderd jaar heb ik me nog nooit afgevraagd hoelang het duurt voordat vampiers verdrinken.

Nu is het alles waaraan ik kan denken.

We zijn misschien bijna onsterfelijk, maar we kunnen wel doodgaan. Ik zou minder snel bezwijken door gebrek aan zuurstof dan mijn menselijke tegenhangers, maar ook ik zou het niet voor onbepaalde tijd volhouden. Uiteindelijk zou de koude zee in mijn longen stromen en me voorgoed naar de diepte slepen.

Donkere gedachten. Morbide gedachten. Onmogelijk om aan te ontsnappen terwijl je vaart op een schip dat te vergelijken is met een vingerhoedje in een olympisch zwembad. Overal waar ik kijk, zie ik water dat zich in alle richtingen tot aan de horizon uitstrekt. Zelfs in mijn hut, beschermd door een soort magie van de pocketdimensie, zweer ik dat ik het schip bij elke golf voel duiken en weer omhoog voel gaan.

De focus op verdrinking, die geen enkele angst bij me oproept, is beter dan nadenken over alle gebeurtenissen die me

naar Grensland hebben gebracht – meer specifiek naar een plek op de Audacity met mijn ex en de nieuwe liefde van haar leven.

Een paar maanden geleden lag Evelyn nog verleidelijk in mijn bed. Nu heeft ze alleen nog maar oog voor die mastodont van een vent die iedereen die bij haar in de buurt komt bot behandelt. Er valt niets aan te merken op zijn strijdvaardigheid; Bowen is een krachtige telekineet en schroomt niet om zijn magie te gebruiken om Evelyn en de bemanning te beschermen. Een klap van hem voelde alsof ik werd geramd door een kleine vrachtwagen. Ik hoef dat niet nog eens te voelen.

Elke keer als ik omkijk naar het dek, merk ik dat ik naar hen staar. Als ik hun overduidelijke verliefdheid analyseer en vergelijk met de manier waarop Evelyn en ik waren... dan ontbrak dat in het verleden. Ze keek me nooit zo aan. Ik wist niet eens dat ik wilde dat ze dat deed, en nu heb ik de kans voorbij laten gaan voordat ik besepte wat ik verloor.

Het maakt niet uit. Het mag niet uitmaken. Ik ben voorbestemd om te trouwen met een andere bloedlijnvampier binnen onze uitgebreide familie, om voor nageslacht te zorgen, om macht op te bouwen en ervoor te zorgen dat we niet worden overvleugeld door de andere bloedlijnen. Daar bestaat op dit moment weinig gevaar voor, maar mijn moeder is niet een van de machtigste vampiers in ons rijk geworden door op haar lauweren te rusten. Ze zou er nooit tevreden mee zijn als ik genoeg zou nemen met een vrouw, laat staan met een menselijke vrouw. Als ze erachter was gekomen dat ik met Evelyn rotzooide, had ze haar ter plekke vermoord.

‘Maakt de deining je misselijk?’

Ik kijk niet naar Nox, die tegen het roer leunt. Die lijkt altijd op diens gemak, terwijl die diens magere lichaam tegen elk beschikbaar oppervlak in de buurt kan vleien. Die is kapitein van de Audacity, en een koninklijke doorn in mijn

oog. Die ziet te veel en vindt het heerlijk om de vinger op de zere plek te leggen. Als Nox aan diens kin plukt, volg ik diens beweging en zie Evelyn tegen Bowens borst leunen en in zijn ogen staren.

De klemmende band om mijn borst, die nooit helemaal weggaat, wordt strakker. ‘Rot op, Nox.’

‘Lizzie, liefje, op een gegeven moment zul je je erbij neer moeten leggen dat je op de tweede plaats komt. Maar je mag je in al je tragiek altijd in mijn bed storten. De beste manier om over een ex heen te komen is een nieuwe vlam.’

Nox is mooi op een bijna buitenaardse manier. Grijze ogen, bleke huid, witblond haar dat aan de zijkant kort is en aan de bovenkant iets langer. En die heeft een botstructuur waar de engelen jaloers op zouden zijn, als ze ooit hebben bestaan. Nox vormt ook een gigantische complicatie, en ik heb de laatste tijd genoeg complicaties gehad voor meer dan één leven.

‘Ik pas.’

‘Lizzie, je doet me pijn.’ Die klinkt echter niet alsof die het meent. Dat is maar goed ook. Bij de geringste dwang van diens kant zou ik niet aarzelen om diens hoofd van diens lichaam te scheiden, kapitein of niet, hoeveel elementaire krachten die ook heeft.

Typisch Evelyn om naar een ander rijk te gaan en betrokken te raken bij een groep rebellen die de huidige machtsstructuur omver wil werpen. Ik weet nog steeds niet precies waarom ik dit schip en de bemanning niet heb verlaten om mijn eigen weg te gaan, maar met Nox die de rol van dubbelspion speelt en voor de Rebelle werkt in Grensland, is het in ieder geval nooit saai. In de drie maanden sinds ik me met tegenzin bij de bemanning heb gevoegd, hebben we tegen monsters gevochten, vluchtelingen naar portalen gebracht waardoor ze naar huis konden gaan en ons een stuk in de kraag gedronken in bijna elke haven die we aandeden.

We gaan nu aan het werk voor de Rebelle. Een week geleden kreeg Nox te horen dat een van diens sleutelfiguren gevangen was genomen door een bemanning van de Cŵn Annwn. Technisch gezien zijn we ook een Cŵn Annwn-bemanning, een van de teams die de zeeën van Grensland bevaren om de vrede te bewaren en op monsters te jagen.

In werkelijkheid zouden Nox en diens mensen niets liever willen dan de Cŵn Annwn en de Raad die hen regeert ten val brengen, aangezien de Cŵn Annwn net als elke andere politieke macht in de geschiedenis geneigd zijn om misbruik te maken van hun macht over de mensen die ze zogenaamd beschermen.

Ik zal niet meer in de buurt zijn als de Rebelle eindelijk de strijd aangaat met de Raad. Ik wou dat Evelyn dat ook niet zou zijn, maar ze zit tot haar nek in deze opstand, en ik zie dat niet veranderen, hoe vaak we er ook over discussiëren. Vanavond zal er in ieder geval wat actie zijn zodat ik me even niet hoeft te vervelen. Misschien kan ik binnenkort zelfs wat moorden. Dat zal me waarschijnlijk weer wat opvrolijken. ‘Hoe dicht zijn we bij het schip dat die sleutelfiguur van jullie heeft gestolen?’

Nox knijpt diens ogen tot spleetjes en verandert in een oogwenk van een flirterige hork in een meedogenloze kapitein. ‘Dichtbij. De Drunken Dragon vaart dezelfde route van Viedna via Khollu naar de Three Sisters en weer terug. Brady is niet slim genoeg om te weten wat hij in handen heeft, dus hij zal nog steeds naar het noorden gaan, zoals hij altijd doet. We zouden ze binnenkort aan de horizon moeten zien.’

Ik word gek van al dat geheimhoudingsgedoe. Geef mij maar een simpele praktische aanpak om vijanden te lijf te gaan. Rondsluipen, doen alsof ze deel uitmaken van de groep die ze ten val willen brengen... Het is allemaal zo irritant. Er gaat niets boven een bloedig gevecht, waarna iedereen weet

wie de overwinnaar is. En als het bloedig genoeg is, hoef je daarna niet meer te vechten. Althans niet zolang de herinnering vers is.

Als deze sleutelfiguur van Nox belangrijk genoeg is om ons van onze vorige koers af te leiden, zou hij eigenlijk ook heel goed voor zichzelf moeten kunnen zorgen. ‘Wat is er zo belangrijk aan die ene persoon dat je bereid bent het risico te lopen dat iemand erachter komt dat je geen perfect Cŵn Annwn-soldaatje bent?’

‘Maeve is een essentieel onderdeel van ons netwerk en ze moet terugkomen naar waar ze thuishoort.’ Nox spreekt met kille nuchterheid, maar ik meen onder diens woorden enige zachtheid te bespeuren. Die houdt van de persoon in kwestie.

‘Als jij het zegt.’ Ik geef niet echt om de zaak waar iedereen op dit schip zo in lijkt te geloven. Al sinds het begin der tijden zijn er corrupte regeringen geweest, en als de Rebelle er op de een of andere manier in slaagt de Raad van de Cŵn Annwn af te zetten, zal er nog iets ergers in het achtergebleven machtsvacuüm stappen.

Deze reddingsmissie is tijdverspilling. Het kan me niet schelen wie er door de Drunken Dragon is meegenomen of met welk nobel doel Nox en Bowen Evelyn hebben meegeleurd. De enige reden dat ik er nog ben, is omdat Grensland een grote waterwereld is, en zonder een eigen schip en bemanning zal het me jaren kosten om de Crimson Hag en mijn gestolen familiejuwelen op te sporen.

Zonder die dingen kan ik niet naar huis. Als ik überhaupt al naar huis kan gaan nu het portaal terug naar mijn rijk is vernietigd. Ik verdring de gedachte. Het heeft pas zin om me zorgen te maken over hoe ik thuis zal komen als ik de gestolen juwelen heb, en die zal ik niet hebben voordat ik de Crimson Hag heb gevonden. En voordat ik dat kan doen, moeten we een stomme reddingsmissie uitvoeren.

Ik knijp in de brug van mijn neus. ‘Deze Maeve zou dood kunnen zijn.’

‘Heeft iemand je ooit verteld dat je een vreselijke pessimist bent?’ Nox pakt het roer steviger vast. ‘Het is mogelijk dat ze dood is. Maar we gaan doen alsof ze dat niet is totdat ik bewijs van het tegendeel heb.’ Die vloekt binnensmonds. ‘Maeve is een aardig meisje. Mensen praten met haar, delen geheimen met haar die ze nooit met een vreemde zouden delen. Zelfs als ze niet goed was in haar werk, verdient ze beter dan te lijden in de handen van Brady en zijn bemanning. Ze zijn het slechtste wat de Cŵn Annwn te bieden hebben. Ze hadden al jaren geleden moeten worden afgemaakt, maar ze zijn te goed in hun werk en de Raad negeert alle klachten die tegen hen worden ingediend.’ Nox schudde diens hoofd en gunt me een spottende glimlach. ‘Ik besef dat dit er voor jou allemaal niet toe doet, dus ik zwijg nu.’

‘Dat stel ik op prijs,’ zeg ik droog. Ik ben geen nobele ridder. Als ik iets ben, dan is het de slechterik. Dat zal iedereen in mijn omgeving bevestigen. Zonder Nox aan het roer zou ik nooit mijn persoonlijke doelen opzij hebben gezet om redertje te spelen.

Tegen beter weten in laat ik mijn blik teruggaan naar Evelyn. Ze heeft Bowen losgelaten en kerft nu een cirkel in het dek van het schip. Het zou een schild moeten creëren als ze het activeert, waardoor Bowen zijn telekinetische krachten kan gebruiken om aan te vallen in plaats van te verdedigen. Evelyn is een verdomd goede heks, dus ik twijfel er niet aan dat het zal werken.

De zon heeft haar bleke huid licht gebruind. De wind en de zilte lucht houden haar nu bijna schouderlange blonde lokken constant in beweging. Ze lacht meer. Ik heb nooit gemerkt hoe weinig ze lachte toen ze bij mij was. Ze heeft ook de piratenmode omarmd, hoewel ze het traditionele Cŵn Annwn-

karmozijnrood heeft genegeerd ten gunste van een zwarte broek die perfect om haar volle dijen en grote billen sluit, en een golvend wit topje dat zo uit een van die romantische romans zou kunnen komen waar ze zo dol op is.

Geluk staat haar goed.

Ik haat het.

‘Kapitein! De Dragon!’ klinkt het vanuit het kraaiennest.

‘Fuck, eindelijk,’ zegt Nox binnensmonds voordat die diens stem verheft en bijna brult: ‘Tijd voor actie, jongens!’

Ik kijk die scherp aan. ‘Je gaat toch zeker niet nog een Cŵn Annwn-schip openlijk aanvallen?’ We hebben misschien een bemanning vol krachtpatsers, maar dat geldt voor de meeste Cŵn Annwn-schepen. Ik word niet blij van het idee van een zeeslag tegen een ander schip. De monsters die we zijn tegengekomen in de drie maanden dat ik aan boord ben, zijn genoeg om me nachtmerries te bezorgen – niet dat ik het ooit hardop zou toegeven. Geef mij maar een gevecht op land. Niet deze waterige onzin waarbij één verkeerde beweging betekent dat je vijand je misschien niet eens hoeft te doden – omdat de zee dat wel zal doen.

‘Natuurlijk niet.’ Die knipt met diens vingers naar diens navigator, Eyal. Hij is een lange, magere man met een donkerbruine huid en prachtige felblauwe lokken. ‘Hou ons op deze koers. Ik wil niet dat het lijkt alsof we de achtervolging inzetten.’

Eyal knikt, maar ik heb vragen over diens order. ‘Maar we zetten de achtervolging in.’ We gaan ook snel, dankzij de bemanningsleden die met luchtelementen kunnen toveren en de zeilen vullen met hun magie. Ik kan de Drunken Dragon nu goed zien. Het schip moet bijna even groot zijn als het onze, en toch lijkt het niet groter dan een roeiboot. Ik huiver. Ik háát dit verdomde open water.

‘Je hebt geluk dat je mooi bent, schat.’ Nox buigt zich naar

me toe. 'Ik kan maar één persoon meenemen, maar ik heb iemand nodig die bedreven is in crowdcontrol zonder mijn sleutelfiguur in gevaar te brengen. We kunnen uit twee personen kiezen. Jij en Bowen. Aan jou de keus.'

Ik staar die aan. Met z'n tweeën een heel schip aanvallen is enorm riskant, hoewel zowel Bowen als ik heel goed binnen enkele seconden een groep mensen uit kan schakelen. Maar we hebben het niet over gewone mensen. De meeste bemanningen van de Cŵn Annwn bestaan uit magiegebruikers en paranormale wezens, van wie sommigen met gemak net zo sterk zijn als ik. Althans in theorie.

Ik zou Nox moeten zeggen dat die Bowen moet nemen. Als hij sterft, kan Evelyn huilend in mijn armen vallen, en... Ik werp weer een blik op mijn ex. Ze is klaar met de cirkel en zit op haar hurken te kletsen met twee bemanningsleden.

Gelukkig. Ze is zo verdomd gelukkig.

Verdomme. 'Ik doe het wel.'

Nox leunt dichterbij. 'Maak je geen zorgen. Ik zal niemand vertellen over je nobele karakter.'

Ik ben niet nobel. Ik zou niet weten hoe nobelheid eruitzag al beet het me in mijn kont. 'Er is misschien informatie over de Crimson Hag te vinden op dat schip. Die wil ik hebben voordat een van je ruwe gasten mijn bewijs met zijn grote knuisten vernietigt.' Hoe eerder ik dat schip vind, hoe sneller ik terug kan naar mijn vertrouwde leven van dood en verderf en familieverplichtingen.

'Zeker, schat. Wat jij zegt.' Nox verheft opnieuw diens stem en brult bevelen. Ik volg die naar de achterstevan en kijk nauwlettend toe hoe die diens theatrale karmozijnrode jas uittrekt en overhandigt aan diens kwartiermeester, Poet. 'Bewaars dit veilig voor me, liefje.' Die kleedt zich verder uit, trekt diens karmozijnrode vest en karmozijnrode shirt uit en dan diens karmozijnrode broek. Nox is er wel vol voor gegaan om

op een van de verdoemde Cŵn Annwn te lijken. ‘Deze ook.’

‘Weet je, je hut is daar. Je hoeft je niet in het openbaar uit te kleden.’

‘Lizzie, heeft niemand je ooit verteld dat je een zeurpiet bent?’

Ik besef pas dat Poet vervangende kleding heeft meegenomen als Nox een nauwsluitende zwarte catsuit aantrekt en naar me grijnst.

‘Je eigen kleren zullen in je hut zijn als je terugkomt.’ Poet – een grote vrouw die eruitziet alsof ze voor de lol muren omver trapt – heeft brede schouders en geen taille. Haar lichtbruine huid is bedekt met zeemanstatoeages en haar lange bruine haar zit in een staart achter op haar hoofd. Ze kijkt me aan met strenge, donkere ogen. ‘Zorg dat ze onze kapitein niet vermoorden.’

Ik glimlach en laat mijn tanden zien. Ik vind Poet redelijk leuk, maar ze is walgelijk loyaal aan Nox. ‘Het is het plan van je kapitein. Als die sterft, is dat diens eigen schuld.’

‘Lizzie, je bent het zonnetje in huis.’ Nox slaat een arm om mijn schouders en lacht als ik die mijn tanden laat zien. ‘Echt, ik meen het. Een constante bron van vreugde.’

Ik krijg geen kans om antwoord te geven. Die gooit diens gewicht naar achteren en neemt me mee in diens val over de reling van het schip. Door de val zit mijn maag in mijn keel. Het schip is groter dan het lijkt en het is verdomme een rot-eind naar beneden.

Shit, shit, fucking shitzooi.

De klap waarmee we het water raken, beneemt me de adem. Ik vloek, maar produceer alleen een reeks bubbels die mijn lippen verlaten. O fuck, ik wist niet dat Nox bedoelde dat we naar het verdomde schip zouden zwemmen. Het is koud en nat en zo donker dat ik niets kan zien. Misschien zit er wel iets in de diepte onder ons, maar ik zou het pas merken als

het vlak voor me verscheen – en misschien zelfs dan niet. De druk van het water maakt het onmogelijk om te bewegen, te ademen, te denken, te... maar ik kan niet ademen omdat ik onder water ben.

Als Nox me zou willen vermoorden, heeft die de juiste manier gevonden. Het enige wat ik kan doen, is niet in paniek raken... behalve dat ik al in paniek ben. Ik kan me niet bewegen. Mijn lichaam reageert niet op de steeds schrillere commando's die mijn hersenen schreeuwen. Ik moet naar de oppervlakte zwemmen. Ik moet de boot bereiken en zo snel mogelijk uit het water klimmen. Ik kan hier niet zijn. Ik kan niet...

Er vormt zich een zuurstofzak rond mijn mond en neus, met dank aan de elementaire krachten van Nox. Ik haat de harde adem die ik naar binnen zuig, haat de opluchting die me vervult, haat het dat ik op Nox moet vertrouwen om in leven te blijven. Het feit dat ik weer kan ademen, doet echter niets af aan de vreselijke druk in mijn borstkas. Het geeft me net genoeg ruimte om na te denken over wat voor soort monsters er precies uit het zicht op de loer liggen, wachtend om ons te verslinden. Zou dat erger zijn dan verdrinken? Beter? Ik heb geen idee, maar ik wil niet dood.

Nox trekt me stevig tegen zich aan, alsof die mijn geliefde is. De luchtzak zet uit en dan klinkt diens stem in mijn oor. 'Adem, Lizzie. Ik heb je.' En dan schieten we door het water, voortgestuwd door Nox' magie. Die is een van die zeldzame wezens met toegang tot alle vier de elementen. Het maakt Nox verdomd moeilijk te doden, maar ik moet ergens toegeven dat die ook nuttig is in dit soort situaties.

De beweging helpt mijn gedachten te kalmeren. Nox gaat me niet vermoorden of in de diepte achterlaten. Ik kan niet geloven dat de gedachte zelfs maar bij me opkwam. Alles is perfect in orde. Behalve het feit dat ik nog steeds in het verdomde water ben.

Na een paar minuten remmen we af en stijgen we naar de oppervlakte in de schaduw van de Drunken Dragon. De zak rond mijn mond verdwijnt terwijl ik de zilte zeelucht naar binnen zuig. 'Ik haat je.'

'Leugenaar. Je bent best dol op me.' Die zwemt naar het schip en hijst zich uit het water.

Ik volg zo snel mogelijk, omdat ik buiten bereik van de donkere diepte wil zijn. Er kan nog steeds iets opduiken om me van de zijkant van het schip te slaan, maar als ik eenmaal in de openlucht ben, kan ik het tenminste zien aankomen. Ik kan mezelf er niet van weerhouden om een beverige zucht van verlichting te slaken als mijn voeten het water verlaten.

Terwijl ik mezelf omhooghijs achter Nox aan, heb ik een uitstekend zicht op diens atletische lichaam. Moeilijk om niet op te merken dat diens perfectie zich niet lijkt te beperken tot diens gezicht. Als die niet zo'n verdomde lastpost was, zou ik misschien wel met die in bed duiken.

'Hoe ziet die sleutelfiguur van jou eruit?'

Nox kijkt over diens schouder naar me. 'Rood haar. Spreeken. Klein en mollig. Haar naam is Maeve. Vermoord mijn meisje niet, Lizzie. Ik zal iets ongelukkigs moeten doen als je dat doet.'

Ik neem niet de moeite om te antwoorden. Het per ongeluk vermoorden van de sleutelfiguur zou slordig zijn, en slordigheid is iets waar niemand mij ooit op zal kunnen betrappen. 'Let jij maar op jezelf. Laat je niet neersteken of opblazen terwijl ik al het zware werk doe en iedereen vermoord.'

Voor één keer heeft Nox geen bijdehand antwoord klaar. Die blijft maar klimmen, diens slanke lichaam gespannen als een veer. Ik volg. De opwinding die in mijn bloedvaten dreunt, is een welkome emotie. Een emotie die ik ken.

Dit is wat ik doe. Waarvoor ik gemaakt ben.

Ik ben niet geboren voor vrede. Er zijn weliswaar in de laat-

ste drie maanden dat ik op de Audacity voer een paar gevechten geweest. Maar geen ervan was uitdagend genoeg om de spanning weg te nemen die constant mijn innerlijk omwoelt.

Ik stuur een puls aan kracht, zodat de lichamen van de bemanning oplichten in mijn geest. Te veel hartslagen om in één keer te stoppen, vooral omdat de helft ervan een scherm om zich heen heeft. Ik test degene die het dichtst bij me staat, analyseer het scherm terwijl ik probeer het bloed in diens lichaam te sturen. Het reageert traag, maar het reageert wel. Ik grijns, schud de ketenen van beleefdheid van me af en daarmee ook mijn laatste restje angst.

Dit wordt leuk.